

'ATTAGIRL!', KUNSTENARES MARJOLEIN LANDMAN

Al sinds haar academietijd vormt de beeld- en straatcultuur het ruwe materiaal en de rode draad in haar werk. De jonge kunstenaar Marjolein Landman haalt daarnaast inspiratie uit tijdschriften, affiches, graffiti, frappante woorden en labels. Met verzet zet ze de beelden naar haar schildershand, al dan niet met behulp van de spuitbus.

◆ Ingrid Luycks

Een drietal plastic mannen in snelle sportkledij staren je bij binnenkomst, als kunststoffen wachters, aan. Temidden daarvan staat een grote hoeveelheid piepschuimen halve bollen in verschillende maten, van binnen veelkleurig bespoten en aan de buitenkant beschilderd in diverse tonen groen. Binnenkort maken ze deel uit van een installatieachtig werk dat, ingekaderd in de kozijnen van de etalageruit, de kleurige *eye-catcher* vormt voor haar nieuwe tentoonstelling in Galerie 56.

Sinds drie maanden beschikt kunstenaar Marjolein Landman (Tilburg 1973) over een ruim atelier in een rustige Tilburgse wijk op een steenworp afstand van het stadscentrum. Gelegen boven kunstenaarsinitiatief De Verschijning, met een grote glazen wand aan de noordzijde, lijkt het alsof de ruimte nooit een ander doel gediend heeft. Toch verwijzen de zware katrol, metalen geleiders en een fors luik naar vroegere industriële bedrijvigheid, toen arbeiders in het puntlasbedrijf van wel eer er hun dagelijks brood mee verdienden.

De meer dan levensgrote plastic mannen lijken 'Fremdkörper' in een oeuvre waarin tot dusver de menselijke gestalte amper een rol van betekenis speelde. Toch passen ze naadloos in datgene wat Landman al sinds haar academietijd drijft: de hedendaagse beeld- en straatcultuur. Die vormt haar ruwe materiaal, haar uitgangspunt en de rode draad in haar werk. Het is de representatie van een actueel gevoel, van de wijze waarop de huidige, met name jonge mens zich manifesteert. Die treft ze aan in alle mogelijke, maar vooral grafische uitingsvormen, in tijdschriften, op affiches, los drukwerk, graffiti, labels. Een in zwart plastic gehulde publicatie is haar bijbel: 'IdN', een jubileumuitgave van een designbedrijf.

Het gaat Landman echter niet om het klakkeloos kopiëren van dergelijke beelden en zelfs niet om deze in collageachtige werken samen te brengen. Daarvoor is ze veel te veel schilder. Met verf (voornamelijk lak en acryl) zet ze de beelden naar haar schildershand, al dan niet met behulp van de spuitbus. In be-

aalde gevallen werkt ze wel een maand door aan een werk alvorens ze tevreden is. Het resultaat bestaat uit gelaagde doeken die juist door die gelaagdheid iets van hun fascinerend wordingsproces prijsgeven. Zelfs bij haar zeefdrukken, een techniek waarvan ze zich sinds kort bedient, haalt ze de cleanheid eruit, door ze weer met water en verf te bewerken, in feite schildert ze ook daar. Bij voorkeur werkt ze 'plat', het liefst legt ze de werken op de vloer. Zo nu en dan houdt ze een werk recht op om de juiste 'drippings' te krijgen. Concessies aangaande haar werk doet ze nooit. Letterlijk gelaagd zijn haar plastic mannen. Ze zijn opgebouwd uit zo'n stuk of zes lagen plastic die door haar met felle blauwen en zwarten zijn bewerkt, gelardeerd met witte sterren en de letters USA. De gezichten van deze 'Big Men' gaan schuil achter een extra plastic laag: het is aan de beschouwer om deze nader in te vullen. De specifieke identiteit van deze mannen interesseert haar niet, wel het beeld dat ze uitstralen. Selfmade men, één met de vormgegeven wereld, de personalisatie ervan. Zelfs de drager is van kunststof om elke associatie met de warmte en 'gezelligheid' van een olieverfschilderij te vermijden. Toch vormen haar 'Big Men' geen commentaar op de hedendaagse veramerikaaniseerde samenleving, maar eerder een eerbetoon aan de gekleurde mannen, die het, naar hun zelfverzekerde houding te oordelen, helemaal 'gemaakt' hebben.

Ook het gesproken en geschreven woord vormt een essentieel element in haar werk. Al heel lang verzamelt ze woorden. Aan de muur hangen briefjes met uitspraken ergens gehoord of gelezen, die haar frappeerden en waar ze mogelijk nog iets mee kan. Op een enorm werkblad ligt een lange strook ingetapete fluorescerende letters die woorden als 'low life', 'plastic sun', 'superboard' en 'attagirl' vormen. Het zijn even zovele verwijzingen naar de straatcultuur. Vanaf 4 februari zijn ze in hun context te zien in de tentoonstelling.

Opening Marjolein Landman, Galerie 56, Willem II straat, zondag 4 februari 15.00-17.00uur.

◆ Marjolein Landman in haar atelier [Foto: Jesse Hendriks]